

Entrevista amb Vicente Mirasol, propietari del 'sex-shop' Blue Sex Factory

Sexe, làtex i cintes de vídeo

Des de fa tretze anys, entre artificis, llenceria, articles sadomasoquistes, publicacions i pel·lícules de la imaginació més viva, Vicente Mirasol ofereix al client tot allò que pot fer-lo aventurar-se en les profunditats del sexe.

Sex-shop: autèntics temples del fal·lus.

RAFA GIL

Com definiries tu el client mitjà que frequenta el seu local?

—És un client d'una classe social i cultural mitjana; inclús d'una classe mitja-alta.

—Perquè, al principi, sembla que la gent que hi venia era molt més humil.

—No. La gent que sol entrar al meu local, quant a poder adquisitiu i cultural, no ha estat mai de classe baixa, baixa. El client ve perquè sap el que vol. Sap el que li agrada.

—¿Principalment és de sexe masculí?

—Bé, depèn de tendes. En aquest sex-shop entra gairebé un quaranta o un cinquanta per cent de dones i de parelles. Tot depèn com estiga enfocada el muntatge de la

tenda. Si hi ha dependents, entren més dones; si els que atenen són homes, les dones entren menys. De tota manera, encara que hi haja solament dependents, sol entrar molta parella. Ara, la parella va buscant noves formes de fer l'amor, més sofisticació. És clar que això de la sida ha ajudat la parella, perquè abans es buscaven més aventures i avui es busca la variant dins la parella. Aquesta vol experimentar noves sensacions, noves fantasies.

—¿Ha notat una evolució en l'actitud del client?

—Ara, com t'he dit, vénen més parelles. I, sobretot, la dona. La dona està més alliberada, té menys complexos i també la pa-

rella sap el que vol i acudeix junta a buscar-ho. Ja no espera, com abans, que siga l'home el que vinga a comprar la caixa de preservatius. Aquí vénen moltes dones a comprar els seus preservatius. La dona també busca la seua pròpia seguretat. Quan va de festa ja no espera que l'home porte els preservatius. I això és una evolució important de la societat.

—I en l'actitud del client amb el dependent, ¿creu que hi ha hagut canvis?

—Possiblement, abans entraven més tallats i pense que part de la culpa la té la legislació vigent. Ens obliguen a tenir les portes tancades, i travessar una porta tancada, sense saber exactament què hi ha al

1972

S'estrena *Últim tango a París*. La censura espanyola i la tensió eròtica de la pel·lícula provoquen l'èxode de milers de persones que van a Perpinyà per poder veure com Marlon Brando sodomitza Maria Schneider.

Sylvia Kristel protagonitza *Emmanuelle*, pel·lícula amb què Just Jackin inventa un nou gènere, el porno "tou".

1974

La publicitat dels texans Jesús, que mostren el cul d'una noia sobre el qual s'hi pot llegir "Qui m'estimi, que em segueixi", provoca un fort escàndol arreu del món.

darrere, talla. Com que hi ha més varietat de temes i és tot sexe, ens fan tenir les portes tancades, i això talla molt. Ara ja no ho veig. Però al principi, l'any 79, quan vaig obrir la primera botiga, veia gent que venia directa a la tenda, però si trobava algú de cara, passava de llarg i no entrava. Això avui no passa. Ha canviat bastant. Pels mitjans de comunicació, perquè hi ha més llibertat, perquè el sexe ja no es veu com abans.

—*¿El client arriba a demanar consell sobre algun tema?*

—Sí. En general demana consell quan es tracta de problemes, com ara l'ejaculació precoç. Aleshores se li recomanen certs articles que el poden ajudar. En realitat, el dependent coneix bastant el món del sexe, viu els problemes que el client li exposa. L'altre dia, a Barcelona, parlant amb el president de la federació, va sorgir el tema de les titulacions. En altres gremis, quan passes cinc anys al capdavant d'un establiment, es dóna un tipus de titulació. A vegades, nosaltres sabem tant o més que els mateixos sexòlegs, perquè estem en contacte directe amb els problemes que pateix el client.

—*¿Com ha caigut en el seu cercle d'amistats i coneguts el fet d'haver muntat un negoci d'aquest tipus?*

—Hi havia gent que no em parlava i hi havia gent que m'evitava, perquè aleshores estava mal vist. Més tard, i gràcies al reportatge que aparegué en EL TEMPS, un altre que va fer Aitana i un tercer del *Levante*, la mateixa gent que abans et donava l'esquena, ara et saludava i et deia: "The vist en la televisió o en tal revista o diari". Compta molt eixir en els mitjans de comunicació. Abans aquest món estava mal vist. Quan es posava una pel·lícula eròtica al cinema, deien que era una marranada; la mateixa gent que ho deia després agafava una butaca de la primera fila o venia al *sex-shop*. Ara, és un negoci *progre*, està de moda. Jo no he canviat res. Des que vaig muntar-lo, continue sent el mateix.

Imaginació il·limitada.

RAFA GIL

—*El seu primer local el va obrir l'any 1979, ¿quins van ser els motius que el van fer obrir un local d'aquest tipus?*

—Treballava en el ram de l'hostaleria. Aleshores tenia inquietuds de muntar alguna cosa diferent, alguna cosa que creara jo mateix. El que m'hi va impulsar va ser un article que comentava la situació dels *sex-shops* a Europa. Vaig muntar un negoci nou, distint, a partir del qual, més tard comprovaria que es podia ajudar la societat en qüestió de sexe, perquè veia que aquí no hi havia una evolució sexual. Jo no havia eixit massa a l'estranger, però pensava que s'hi gaudia d'una llibertat distinta. Llavors, vaig entrar en contacte amb dues cases de Barcelona i vaig anar a Perpinyà a veure què hi havia i, finalment, em vaig decidir a connectar amb una casa que em va vendre articles. Vaig obrir la primera botiga, el gener del 1979.

—*Quan diu que va contribuir a l'alliberament sexual, ¿en quin sentit?*

—Bé, malgrat el que deien de la porno-

grafia, aquesta ha ajudat de manera determinant la parella. Vaig assistir a unes xerrades que debatien si la pornografia era o no nociva per a la societat. Vam coincidir tots, psicòlegs, sexòlegs i gent del ram, que la pornografia ha contribuït molt a fer evolucionar la parella. La meua àvia deia que fer una fel·lació era cosa de prostitutes. Els homes, els dissabtes, anaven, com es diu vulgarment, de putes. Concretament, s'ha comprovat que quan una parella ha vist una pel·lícula pornogràfica i ha practicat fel·lacions i altres variants, s'ha adonat que allò que abans era tabú o pecat avui és una cosa completament normal.

—*És a dir, en certa manera, el que ha aconseguit és separar el sexe de la prostitució.*

—Sí, sí. Abans hi havia un sector de gent que pensava que amb la parella no es podien fer una sèrie de coses. Les feia amb l'amiga o amb l'amant. Pense que no ha de ser així. Que tot el que es faça en parella està ben fet.

—*El que preten vostè és fer d'aquest negoci un supermercat del sexe.*

—Sens dubte. El tema és vendre tot el que demana el client, com als grans magatzems o als hipermercats.

—*La decoració i l'ambientació hi són determinants.*

—És clar. Abans era més xaró, o millor dit, diferent. La gent entrava més tallada i això exigia tenir menys llum. Ara s'ha posat més llum. És com un petit centre comercial. Com veus, està dividit per seccions.

—*Supose que la clientela deu ser distinta, la de vídeo-clubs i quioscos i la de sex-shops.*

—Sí. Nosaltres tenim una clientela que busca la novetat, com qui va al cine a veure una estrena. L'altra clientela no és exigent. Lloga pel·lícules per a *calfar-se*, per a excitar-se. Però hi ha gent que li agrada el porno, com a qui li agrada contemplar la pintura o llegir bona literatura.

Eliseu T. Climent

1975

Amb la mort de Franco acaben gairebé quaranta anys de censura. Comença el *des-tape* tant al cinema com als quioscos. A les platges comencen a aparèixer els primers *top less*...

1976

Surt al carrer la revista *Interviú*, la fórmula —una senyora mig nua cada setmana en la portada i nua del tot en les pàgines interiors— obté un èxit clamorós.

